

jeg ikke, at man finder deri, at man kalder Folk ind i en høitlønnet Stilling, hvor man, saa at sige, kan være nødt til at beholde dem længere, end man vil være nødt til, og dernæst maa være tilfreds med et maadeligere Eftersyn. Hvad for Exempel Embeder, som Over- toldinspecteurembederne angaaer, da kan Ingen med Sikkerhed vide, om en Mand er skicket til dette ganske eiendommelige Hverv, forinden han i en Tid, for Exempel aarviis, har været i Udøvelsen af sine Embedspligter, men dersom det Aaret efter, at han har overtaget sig Embedet, viser sig, at han ikke har den Egenskab, skøndt han har mange andre, der tidligere have gjort ham tjenlige til andre Poster, hvad gjør man saa? Det er en Forkeert- hed, som er overseet. Jeg har ikke villet und- lade at fremføre den her, thi jeg er overbevist om, at den samme Betragtning vil komme igjen under mange Forhold, og jeg har alle- rede ifjor fremført en lignende Betragtning om det Banskellige ved, i alle Embedsstillinger at have Mænd til enkelte Poster, hvoraf kun saa ere høit betalte, naar det er af Bigtighed, at de i disse Poster skulde særdes som unge kraftige Mænd. Naar Posterne ere af den Bessaffenhed, deres Antal i det Hele er ringe, og man kun har saa Folk at vælge imellem til at besætte dem med, saa er det vistnok langt bedre at lade dem udføre som forbigaaende Pos- ter, der, saalænge de blive udførte, blive bedre lønede, men ikke ere bundne til enkelte Per- soner.

Finantsministeren: Naar man har fulgt den sidste ærede Taler i det Foredrag, vi nylig have hørt, saavel som i det, han ved Sa- gens sidste Behandling paa lignende Maade holdt, skulde man ikke troe, at der i Virkelig- heden til den Grad, som dog Tilfældet er, fin- der en Overensstemmelse Sted i Grundsæt- ninger mellem den ærede Rigsdagsmand og dem, der dele hans Ansuelser, paa den ene og Re- gjeringen paa den anden Side. Afseer jeg nemlig fra de, som jeg senere skal tillade mig nærmere at oplyse, enkelte factiske Bilsfarelser, hvori den ærede Rigsdagsmand har gjort sig skyldig, er der nemlig ikke een af de alminde- lige Sætninger, den ærede Rigsdagsmand frem- førte, uden at jeg i større eller mindre Grad

kunde tiltræde den; men, mine Herrer! det er netop fordi Sagen ikke afgjøres alene ved al- mindelige Sætninger, at jeg er nødsaget til igjen at komme tilbage til Afgjørelsen af de Forslag, der her foreligge. Jeg troer, at det har fundet Anerkjendelse, at Regjeringen ved dette Lovudkast har eftertragtet det, som man fra alle Sider har udtalt som det Dusselige, nemlig at forbedre de lavere Embedsstillingers Aar og derimod noget formindste de høieres. Spørgsmaalet er altsaa, om man i begge Ret- ninger har gjort Tilstrækkeligt. Der foreligger til den nu under Forhandling værende Paragraph en Række af Forslag, der gaae i aldeles modsat Retning af Lovudkastet. Hvad nu for det Første det Forslag angaaer, som gaaer ud paa en yder- ligere Forbedring af de lavere Embedsmænds Aar, end Ministeriet har dristet sig til at fo- reslaae, da er det allerede af Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 5te District (David), som det forekommer mig, aldeles uigjendriveligt godt- gjort, at de ærede Forslagsstillere i dette deres Forslag have været meget uheldige. De have ikke noksom efterregnet, hvilket Tab det vilde foraarsage Statskassen, naar man skulde gaae ind derpaa. Det Endringsforslag, der er stil- let under Titra d, gaaer nemlig ud paa intet Mindre end at kræve et Lønningstillæg for den paagældende Klasse af 75,200 Rbd., medens de Bessparelser, der i det næstforegaaende En- dringsforslag ere foreslaaede med Hensyn til de høirelønnede Embedsmænds Gagering, tilsam- men kun udgjøre saa Meget, at der vil blive omtrent 60,000 Rbd. tilbage i Udgifts- forøgelse. Da der nu ikke foreligger noget andet Forslag, hvorved man kunde komme disse underordnede Classer tilhielp i en større Grad, end der af Regjeringen oprindelig er foreslaaet, saa troer jeg vistnok, at det maa anses likvid, at man paa Sagens nærværende Standpunkt ikke kan gjøre Andet end følge Regjeringen, hvad denne Deel af dens Forslag angaaer; der bliver altsaa kun tilbage at undersøge, — og det er egentlig ogsaa derom, at den væsent- ligste Discussion har dreiet sig — hvorvidt Regjeringen ogsaa er gaaet vidt nok i dens Bestræbelser, for at nedsette de altsfor høie Gager, som der for Tiden erkjendes at være normerede for Enkelte af de høiere Soldbetje-